

DELFTSCH STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: B. H. H. ZWEERS ♦ W. A. H. REGOUT
A. A. STHEEMAN, ♦ MEJ. C. H. M. BOEREE, ♦ F. J. M.
BOURDREZ ♦ A. W. NOTENBOOM

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦♦ Begin der jaargang 1 October. ♦♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEEDE JAARGANG — No. 6.

DINSDAG 31 OCTOBER.

INHOUD: Redactioneel. — D.S.C.: Almanak 1923. — Delftsche Studenten Federatie. — Vereenigingsleven. — Wetenschap: Voordracht van Dr. Steiner in Delft. — Van hier en gunder: Een reis door Albanië. — Technische Hoogeschool.

REDACTIONEEL.

't D. S. W. zit midden in den komkommertijd; geen gerucht-makende kwesties, geen persoonlijke ruziën, die de kolommen kunnen vullen, de Redactie met een langzamerhand leeg gelooopen pen; we zouden wanhopigen, indien Dr. Steiner's komst niet aangekondigd ware. Maar de vorige week was er heelemaal niets, eerst tegen 't oogenblik waarop het nummer moest verschijnen kwam op de noodkreten van de Redactie, kopie binnen; vandaar het later uitkomen van dit nummer.

Het volgende ziet a.s. Zaterdag weer het licht.

REDACTIE.

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

ALMANAK 1923.

De Redactie wordt steeds wanhopiger! Het aantal inzendingen heeft tot op heden het getal 3 nog niet overschreden!

Wilt ge dan dat de Almanak door Uwe laksheid moet mislukken? Komt tot inkeer en zendt zoo spoedig mogelijk in!

Sluitingstermijn: 1 November a.s.

DELFTSCHE STUDENTEN FEDERATIE.

(Groep B. Nihilisten).

Ondergeteekenden, vertegenwoordigers der Nihilisten in het Federatiebestuur, roepen U bij dezen op, ter **Algemeene Vergadering op Dinsdag 31 October 1922**, des namiddags 3 uur, in de collegezaal der voormalige Indische Instelling.

Agenda: a. Opening; b. Aftreding der vertegenwoordigers. (Deze stellen zich voorloopig onmiddellijk herkiesbaar); c. Benoeming van een redacteur van het D.S.W.; d. Verhouding der Nihilisten tot de N.S.O.; e. Mededeelingen over 't Relief-werk, enz.; Rondvraag.

Ieders tegenwoordigheid is dringend noodig.

N.B. Deze oproep wordt alleen verzonden aan hen, die zich tot nu toe reeds als Federatielid opgaven. Stemrecht hebben alleen zij die zich uiterlijk op de vergadering als lid hebben opgegeven.

J. J. van Wouw, Oostsingel 12c.

P. Stempels, Molslaan 63a.

N. Verhoef, Secr., Leeuwendaallaan 34, Rijswijk.

VEREENIGINGSLEVEN.

FORSLACH FEN DE GEARKOMSTE FEN FRISIA OP SNJEONTOJOUN 14 OCTOBER.

Om en de bij tsjin úre iepene de foarsitter Nico de gearkomste en nûge de leden út steande it Fryske folkslied to sjongen. Hjirnei waerden de lange pipen oanstitzen en de reade baey yn de glêzen skonken. It moast joun in âlderwêtske feestjoun wirde hwent de earebarre hie fiif berantsjes brocht, eat hwet yn gjin jierren bart wier.

Neidet de berntsjes bliken jown hiene, dat se goed Frysk sprêkke koënen, moasten se de keamer efkes forlitte, hwent de Omkes moasten ûnder inoar in bislút nimme oer hjarren al of net talitten.

Hjir wier fensels neat op tsjin formits se ûnthjitten hjar bêste krêften foar de forieniging oer to hawwen en de Fryske tael heech to hâlden.

De iene nei de oare waerden se yn de keamer roppen om ândert to jaen op de fragen fen de foarsitter.

Neidet twa as lid oannaem wiernen, droech de foarsitter Nico Schaafsma syn baentsje oan mij oer en sprits de winsk út det de forienigng ûnder myn bihear waechsje mocht en det de leden hjar tinzen op de gearkomsten allitten yn it Frysk úterden.

Hjirnei haw ik de oerbliuwende trije berntsjes ûnder it mesk naem en doe dit ôfrouw wier, waerd hjarren folle lok en seine winske troch de pake, omkes, âldberntsjes en de ûngetiders net to forjitten.

Nei it sjongen fen noch forskate fen ús Fryske sankjes haw ik de gearkomste sletten.

De foarsitter.

Jelle van der Ploeg.

DIETSCH STUDENTEN VERBOND.

Dr. A. de Beuckelaere komt Woensdag 15 November voor ons Verbond spreken. Nadere bijzonderheden in het volgend nummer.

VEREENIGING VAN A.S. STAATSINGENIEURS IN NED. OOST-INDIE.

Het Bestuur van bovengenoemde Vereeniging heeft zich als volgt samengesteld:

J. M. J. W. Oostwoud Wijdenes, Voorzitter.

Th. K. L. van Dort, Onder-Voorzitter.

C. P. Gilde, Secretaris.

W. F. B. Bangert, Penningmeester.

F. V. Deeleman, Archivaris.

WETENSCHAP.

VOORDRACHT VAN DR. STEINER TE DELFT.

Op Maandagavond 6 November zal Dr. Rudolf Steiner wederom een voordracht te Delft houden over: „Die übersinnliche Erkenntnis und die Wissenschaft der Gegenwart“ in de groote zaal van de Stads Doelen. Entrée voor studenten f 0,50 en f 1,—; leden Stud. Ver. voor Geesteswetenschappelijke Studie geen entrée. Aanvang 8 uur.

Komt studenten, wordt eens wakker! Ja, wij zijn voor het meerendeel zoo zoetjesaan in slaap gesukkeld, en laten ons zoo'n beetje verder leven in corps, bond of wat dan ook. Onze heele attentie wordt in beslag genomen door vaak beuzelachtige club-aangelegenheden, fuiven en in 't beste geval, als we een moreele kater hebben door een beetje werken. Om straks wakker te worden en dan tot onzen schrik te merken, dat we onzen studententijd, den mooisten tijd van ons leven, den tijd, die ons gegeven wordt om ons harmonisch te ontwikkelen, om ons tot mensch te maken, dat we dien verslapen hebben. Of is Uw ideaal om als ge van het fuiven genoeg hebt, van het bewusteloos leven, of als het niet meer gaat, als ge, waarom dan ook

het leven in moet, om dan eens te werken voor Uw examens; is het ingenieursdiploma het eenige doel van Uw studententijd? En dan, als ge ingenieur zijt? Dan zult ge blij zijn een baan te krijgen; en als ge dan naar Uw zin genoeg gewerkt hebt en „binnen” zijt, dan gaat ge rentenieren. En dan, ja dan, daar denken we voorloopig niet aan.

Maar denk er nu eens even wél aan, denk er eens even aan, dat ge U dan zult afvragen: is dat nu het leven geweest? Maar wét was het, en vooral waarvoor was het? Was het voor die paar ingenieurswerken, die we in het beste geval tot stand brengen, of was het, omdat we misschien geholpen hebben om het menschelijk geslacht op volle sterkte te houden? Dan zijn we dus een schakeltje in een keten, hetzelfde als een hond of welk dier ook.

Maar als je daar niet tevreden mee bent, als je nu eenmaal zoo verwaand bent om jezelf wat meer waard te voelen dan wat hierboven staat, als je wat meer van het leven verwacht, dat ga je zoeken en als je zoekt, dan kunnen Dr. Steiner's werken je heel goed helpen.

En kom begin nu eens niet met als je er niets of heel weinig van af weet met te kankeren op dien onzin. Het is zoo gemakkelijk; je hoeft er zoo weinig voor te weten.

Wij Delftenaren zijn bijzonder bevoorrecht daar we Dr. Steiner in ons midden zullen zien. En dat is niet voor niets, dat is omdat Dr. Steiner het voor ons a.s. ingenieurs het het meest verantwoordelijk vindt. Hij komt voor ons spreken over een verjonging van de wetenschap; we hopen dat hij ons dan weer eens zijn wetenschapsgebouw opbouwt, helder en frisch, heel anders dan onze „geleerde”, abstracte, maar al te vaak levensvreemde wetenschap. Hebt ge wel eens kennis gemaakt met Goethe's zoogenaamd onwetenschappelijke natuurwetenschappelijke werken? met zijn Pflanzenlehre, met zijn Farbenlehre? Zoo niet, doet het dan eens en zeg eens eerlijk wie meer van de kleuren afwist, Goethe of de tegenwoordige wetenschap, bij wie ge meer van de kleuren op kunt steken.

Maar vooral kom Maandagavond 6 November eens hooren met al Uw vrienden en kennissen.

Inlichtingen en programma's voor de heele week (31 Oct.—6 Nov.) bij M. H. Ekker, Choorstraat 58.

VAN HIER EN GUNDER.

EEN REIS DOOR ALBANIE.

Te zamen met een vriend heb ik een vacantiereis gemaakt in het Balkan-schiereiland. Van brieven schrijven in een krant over al onze zonderlinge avonturen is niets gekomen. Daarvoor was het te warm 's avonds. Thans echter, nu ik weer thuis ben, voel ik me gedrongen om althans één stukje van mijn dagboek uit te werken tot een artikel. Gevoelens van dankbaarheid voor de hartelijke ontvangst mij overal in Albanië bereid, sporen me hiertoe aan.

We waren in het binnenland van Montenegro en wilden verder zuidwaarts. Eens in de week vaart er een boot van de Triëster Lloyd van Triëst naar Corfu. Deze doet alle havenplaatsen aan de Oostkust van de Adriatische Zee aan, ook Antivari en St. Giovanni di Medua. We moesten dus een dezer kustplaatsjes bereiken op den dag dat de boot voorbij voer. Ons plan om tijdig het laatste der twee genoemde gehuchtjes te bereiken klopte als een bus, maar hield geen rekening met een burgemeester, die een pas in de 3 moderne talen opgesteld en voorzien van een Servisch visum in het Fransch, niet ontcijferen kon. Hij hield ons zoolang vast, totdat hij uit Cettigne vernomen had, dat we waarlijk geen bolsjewieken waren. Gelukkig hadden we met den commissaris van politie van die plaats op de meest aangename wijze kennis gemaakt. Het was een schandaal, zoo telefoneerde hij, dat men ons op een dergelijke wijze behandelde. Men liet ons gaan. Wij echter waren woedend, want we hadden zooveel tijd verloren, dat we onmogelijk meer op tijd aan de kust konden komen. Het eenige was een auto. Die was er wel in het dorp, maar geen druppel benzine. Besef onzen toestand, lezer! Een week later pas kwam er weer een boot aan Montenegro's kusten. We hadden nog ongeveer f 40. Genoeg om de kust te bereiken en de bootreis naar Corfu te betalen, echter niet om hetzelfde te doen en nog een week extra te leven. Corfu en Brindisi waren de naastbijgelegen plaatsen waar banken waren, die ons op onze credietbrieven geld konden verschaffen. We vroegen den vriend, die ons het koopje geleverd had (alles door middel van een tolk) om een voorschot, wat hij ons botweg weigerde. Hij bood ons zelfs geen excuses aan. We begrepen, dat de uiterste zuinigheid thans een dringende noodzakelijkheid was. Rijtuigen, paarden, enz. waren veel te dure vervoermiddelen.

We hadden een week den tijd en liepen dus maar zeewaarts. Na 4 dagen kwamen we in Antivari aan, slechts levend van brood en spiegeleieren. In Antivari hoorden we, dat er nog een tweede bootdienst was, van Bari langs de kusten van Montenegro en Albanië naar Brindisi. We behoefden geen 4, maar slechts 1 dag te wachten. Dat viel al mee. Toch konden we allen nog maar een 3e-klas kaartje nemen naar Valona en een stuk brood koopen om aan boord op te kauwen.

De bootagent vertelde ons, dat het scheepje „Presto, presto” zou gaan en binnen 36 uur te Brindisi zou arriveeren. We hoopten, dat de kapitein ons crediet zou geven voor het laatste stuk der reis.

Na een grondige visitatie der Servische douane, mochten we aan boord gaan. We installeerden ons te midden van al de Oosterlingen, die in de nauwe ruimte, hun toegewezen, rustig op hun schapenhuiden en bontgekleurde tapijten sigaretten rookten, zich te goed deden aan dikke schijven meloen, of zaten te schaken. Deze heeren nu waren de eerste Albaneezen, die we ontmoetten. Met nieuwsgierige blikken werden we aangestaard. Franken, die 3e klas reisden, dat hadden ze nog nooit meegemaakt. Dan heb je geen hut en krijg je eten noch drinken. De getulbande en gefezde hoofden werden bij elkaar gestoken en een van hen, die vrij goed Fransch kende (ongeveer allen kenden trouwens Italiaansch), werd op ons afgestuurd om ons te interviewen. We vertelden, dat we Hollanders waren, gezien onze bevindingen in het land der zwarte bergen volstrekt niet verwachtend, dat ze zouden weten wat dat voor een volksstam was. Het effect was echter groot. Een glimlach van genoegen verscheen op de gezichten. Hun dikke vettige neuzen leken dubbel zoo sterk te glimmen. „Maar dan hadden we Thomson wel gekend.” „Dat was nog eens een kerel geweest.” Men verzekerde ons, dat hij thans vereerd werd als hun eigen nationale held Skanderbey. Cigaretten werden ons aangeboden en ons als versnapering op ons brood een rauwe ui geoffreerd. We waren werkelijk aangenaam verrast. Minder prettig was het te vernemen, dat we niet, zooals men ons verzekerd had, na ongeveer 36 uur in Brindisi zouden arriveeren, maar pas na drie en een halve dag. Ons broodje was al half op en onze beurs geheel leeg. De Italiaansche bemanning behandelde ons nu juist niet met veel égards.

We besloten den kapitein aan te spreken. Die zou toch niet kunnen dulden, dat twee van zijn passagiers van honger sterven. Dit was echter niet noodig. Het gerucht dat er twee landgenooten van Thomson aan boord waren, was ook doorgedrongen tot het eerste en tweede klas dek. Daar huisden rijke en meer intellectuele Albaneezen en ook een Hongaarsch edelman. Deze daalde tot ons neder; en, ziende dat we heel behoorlijke lieden waren, waarmede hij zoowel in het Duitsch als het Fransch kon converseeren, verklaarde hij, dat hij niet kon dulden, dat twee zonen van het Nederlandsche volk, dat zoo ontzaggelijk veel voor Hongarije gedaan had, zooveel kindertjes het leven had gered, hier thans gebrek moesten lijden. Hij beval het personeel ons geheel te behandelen als eerste klas passagiers en wel op zijn kosten. Wij stegen dus naar het zonlicht omhoog, aan den eenen kant blij uit de afschuwelijke stank van de ezelmeest te geraken (mensen en dieren huisden daar door elkander), maar aan den anderen kant het betreurend, uit een schilderachtigen chaos te komen bij geheel naar de „Parijsche” mode gekleede en converseerende heeren.

De Magiaar bleek diplomaat te zijn. Als vurig hater van Servië waren inlichtingen over de binnenlandsche stemmingen en toestanden in Yougo-Slavië hem heel welkom. Nu, die konden we hem verschaffen. Hij bleek een uitstekend kenner van alle volken van den Balkan te zijn en wist onze belangstellende vragen op uiterst onderhoudende wijze te beantwoorden. In de geschiedenis was hij buitengewoon thuis. Maar ook de Albaneezen waren ontwikkelde mensen.

Onder het gezelschap bevond zich de aartsbisschop van Durazzo met een jong geestelijke als begeleider, een leeraar aan de Hoogere Burgerschool te Tirana, het hoofd der padvindere in het land der Skipetaren (= Albaniërs), enz. Sommigen hadden hun kennis opgedaan op een Amerikaansche school in Constantinopel, anderen waren student in Weenen geweest. Heel wat deelden ze ons mede over het ons nog onbekende land. De uren vlogen zoo aangenaam voorbij en dat waren er heel wat.

Na een uur of vijf gevaren te hebben, lagen we 20 uur op de reede van St. Giovanni. Hier staan 3 huizen op de dorre heuvels. Wat moesten we daar toch? Geladen of gelost werd er niet. Ja, dat was op last der Italiaansche regeering. Dan weer 6 uur varen en in Durazzo weer zoo lang stil liggen. Op de reede lag een Italiaansch oorlogsschip, zijn kanonnen dreigend op de stad gericht. Alsof er nog veel bijzonders stuk te schieten was. Dat is tijdens den wereldoorlog al grondig gebeurd. Het paleis van Von Wied o.a. ligt voor een groot gedeelte in puin. Ge begrijpt, dat is toch een vernedering voor een moderne staat, dat vreemde kruisvaarders maar zoo de 3 mijls grens overschrijden om je op deze wijze de wet voor te komen schrijven. We hoorden spoedig de reden van deze demonstratie. Italië had ruzie met de Albaneesche regeering over postkantoren. Een kwestie, die ik hier niet nader uiteen wensch te zetten, omdat ik natuurlijk eenzijdig ingelicht ben. Wel kan ik mededeelen, dat het mijn indruk is, dat Italië op alle mogelijke wijzen Albanië in zijn macht wil krijgen en dat de Albaneezen, zoo heftig als ze kunnen, tegenspartelen. Waarom moesten we nu overal zoo lang stilliggen? De heeren gaven de volgende verklaring. In iedere haven van Albanië moet steeds een Italiaansch schip liggen om bij troebelen de burgers van dat land te kunnen opnemen.

Op de reede van Durazzo staken de masten van eenige tijdens den oorlog in den grond geboorde schepen nog boven water uit. We lieten ons aan land roeien en probeerden allereerst ergens geld te leenen. Eerst bij den Engelschen consul. Die was op reis in het binnenland. Toen naar zijn Italiaanschen collega. Die behandelde ons onbeschoft en joeg ons de stoep af. Daarna naar het gemeentehuis. De burgemeester ontving ons in zijn werkkamer; een groote forsche man. Nauwelijks hoorde hij dat we Hollanders waren, of de reeds bekende vreugdekreet ont-snapte zijn lippen. „Nee, maar dat deed hem nu nog eens ge-noegen, weer eens Nederlanders te ontmoeten.” Hij was ser-geant onder Thomson geweest. Hij praatte vlot Duitsch en Fransch, veel beter dan wij het konden. Dat geld zou hij ons wel voorschieten, eerstens was het zijn plicht, maar ten tweede, een landgenoot van zijn onvergetelijken chef zou hij ten allen tijde hulp en bijstand verleen. Een schelletje ging. Een eer-waarde Turk verscheen, een groote witte tulband op het hoofd. Het was de kassier, die ons tegen kwitantie onmiddellijk 600 Lire = f 80 uitbetaalde. De burgemeester was onuitputtelijk in verhalen over de gevechten in 1914 geleverd. Ondertusschen deed hij allerlei zaken af. Allerlei ambtenaren kwamen hem wat vragen. Met een woord of vijf werd hun verteld, wat er ge-beuren moest. Een zeldzaam actieve man. Hij vroeg of we 's middags nog eens terug kwamen en gaf ons een dienaar mee om ons naar een goed hotel te brengen. Deze knaap liep op zijn bloote voeten steeds 4 pas achter ons aan. We vonden het prachtig, zoo'n zwijgenden slaaf ter onzer dispositie te hebben. Een fooi weigerde hij.

In het hotel vonden we den diplomaat weer, met wien we een heerlijk middagmaal gebruikten, hoofdzakelijk bestaande uit rijstebrij, overvloedig besproeid met een wijn, die wat op Bergerac geleek en voortreffelijk smaakte. De stemming van het gezelschap naderde tot die van een uitbundige vrolijkheid. Na het eten een middagslaapje op de duinen en vervolgens de stad bekeken. Deze maakt reeds een geheel Oosterschen indruk met zijn moskeeën en minarets. Wat een onoogelijke winkeltjes! Evenals overal in de Balkan zijn ze soort bij soort. Na een 12-tal, waar je leerwaren kan koopen, volgen een reeks blik-slagerijen; in een andere straat koopt men huis aan huis krui-denierswaren, d.w.z. petroleum, lucifers, cigaretten, macaroni, suikerklontjes. Iets anders schijnt in de stad niet te krijgen te zijn. Ja, nog vleesch natuurlijk, dat hangt men liefst vóór de winkels op de stoep. Heel onsmakelijk zoo door een steegje tus-schen de bloederige schapen- en geitenlijven te loopen. Dan biedt de straat waar men vruchten verkoopt een meer verkwik-kenden aanblik. Typisch zijn die Turken, precies zooals ze in het boekje van Prikkebeen afgebeeld staan, met hun groote tulbanden, hun arendsneuzen, wijde broeken en sandalen met krulteenen. Liefst schaken ze, gehurkt, al zuigende aan hun waterpijp. Een winkelier, die een partij speelt, zal je niet hel-pen voor hij den dreigenden aanval der tetgenpartij bezworen heeft. We zaten een oogenblik in café „Thomson” in de Thom-sonstraat; en steeds alles onderzoekend, bestelden we ook ieder een „nargile” en twee „café”, woorden die de man van het kroegje beiden verstond. Een half uur lang probeerden we on-zen waterpijp aan te houden. Toen werd het tijd om den burge-meester, mijnheer Paftali, weer op te zoeken. Onder drukke gesprekken dronken we wederom een heerlijke Turksche koffie, ons aangeboden op een zilveren blad. Vervolgens gingen we op stap om de archeologische verzameling te bekijken. Mijnheer Paftali interesseert zich n.l. ook voor het verleden van Durazzo. In den Romeinschen tijd heette het Dirachium en was een tijd lang na Rome en Alexandrië de grootste stad van het rijk. De ruïnen nemen nu nog een vier maal zoo groote oppervlakte in als de huidige stad. Veel is door de Turken verwoest; meer nog vóór dien tijd door de Venetianen, die alle grafsteenen, pilaren enz. maar stopten in de geweldige vestingmuren, waarmee de stad omringd werd. Deze worden nu op last van den burge-meester voorzichtig gesloopt. Heel vaak vindt men daarenboven wat bij het bouwen van een huis, enz. Alles wat voor den dag komt, wordt voorloopig opgeborgen in het souterrain van het gemeentehuis, en we zagen aldaar dan ook heel aardige beelden, grafzerken, sarkophagen enz., met Latijnsche en Grieksche op-schriften. In Albanië zijn méér plaatsen waar in de oudheid bloeiende steden waren. Ik noem slechts Apollonia in de buurt van Valona, een oude Grieksche stad en centrum van geleerdheid. De ruïnen van die stad beloven zeer veel en de Alba-neesche regeering heeft dan ook een Oostenrijksch archeoloog van naam geëngageerd om een museum in te richten te Tirana en wetenschappelijke opgravingen te leiden.

Vervolgens wees de heer Paftali ons den weg naar het sterf-huis van Thomson, een kwartier buiten de stad gelegen in de richting der moerassen, die zich achter de landtong, waarop Durazzo ligt, uitstrekken. Het is een nieuw huis van baksteen. Er om heen liggen nog de prikkeldraadversperringen die het huis moesten verdedigen, en daarvóór een beek met brug, ook al met prikkeldraad omringd naar de zijde van den vijand. Thans is in het vertrek, waarin Thomson stierf, een autogarage n.b.! Om de waarheid te zeggen, herinnerden we ons bedroefd weinig van de tragedie, die zich hier in 1914, naar ik meen, afgespeeld heeft. De heer Paftali heeft ons echter in levendigen

stijl eene beschrijving gegeven van den opstand en de geleverde gevechten. Onder Thomson vocht o.a. ook de luitenant Heyas, die in Hongarije in dezen tijd de boel telkens weer op stelten zet. We beklommen nog een hoogen heuvel en keerden bij het ondergaan der zon naar de stad terug. Toen we een hoek van een landweggetje om sloegen, zagen we 3 alleraardigste Alba-neesche jonge dames druk zitten praten. Het waren Mohame-daanschen, want onder luid gegiechel en bakvischachtig gegil trokken ze de zwarte sluiers voor hun gezicht en vluchtten voor ons weg als schichtige hinden.

We gingen afscheid nemen van den Hongaarschen diplomaat, waar we den minister van buitenlandsche zaken aantroffen, ook al zoo'n pientere mijnheer. We voelden, dat we bij deze samen-zwering tegen Servië of zoo best gemist konden worden en ver-trokken onmiddellijk om ons avondeten te gaan gebruiken. Van de spijskaart in het Albaneesch opgesteld begrepen we natuur-lijk geen syllabe. We kommandeerden maar No. 1, No. 3, enz., zeer nieuwsgierig wat er wel zou komen. Al gauw ontdekten we dat pilaf rijst beteekende; dat bestelden we toen maar twee maal. 's Avonds om 10 uur keerden we aan boord terug en slieden thans geheel gerust over onze toekomst (we hadden immers wederom bankbiljetten in de portefeuille) op het achterdek. We bemerkten niet eens, dat ons scheepje 's nachts het anker lichtte en koers zette naar het Zuiden. Om 9 uur 's morgens lagen wij voor het eiland Zazana vlak voor de baai van Valona gelegen. De Italianen hebben dit eiland geannexeerd. Met hun kanonnen bestrijken ze de stad. Met een verrekijker kan men van uit Valona de driekleur op den hoogsten top zien wapperen. Om 10 uur ankerden we in de ruime baai van Va-lona. Ook al niet erg diep. Goede havens mist Albanië. Weer zouden we hier een dag liggen en weer gingen we dus aan land. Weer werden we door in keurige uniformen gestoken douane-beambten gevisiteerd. Het leger is nog niet heel netjes in de kleeren. De soldaten dragen oude Fransche, Servische, Oosten-rijksche uniformen, maar met nationale distinctieven; een roode ster, een dubbelen adelaar, enz. Hun vuurwapenen zijn nog veel maller. Naast moderne geweren ziet men nog allerlei oer-oude modellen; van die heel lange spuiten. De stad ligt 20 min. gaans van zee af. Ze is niet verwoest en maakt een veel netter indruk dan Durazzo. Veel nette huisjes van rooden baksteen. Sinds Holland hadden we dat bouwmateriaal niet opgemerkt. Het karakteristieke van Valona is het groote aantal oieevaren, dat op de minarets nestelt en op een grooten zuil, die op een plein staat. Er zijn er zeker meer dan 200. Heel gezellig wandelen ze tusschen de menschen op straat door. Verder is de stad echter een repetitie van Durazzo. Veel bijzonders beleefden we niet op dezen dag, althans niet om hier te vertellen. We bezoch-ten het Turksche kerkhof boven op den top van een berg, waar het tijdens het heete middaguur heerlijk koel was. Mooie witte marmeren zuilen met sierlijke arabesken en vreemdsoortig schrift versierd wezen de laatste rustplaats der Muzelmannen aan. Een heerlijk uitzicht had men hier op de zee en de met olijfboomen volgeplante heuvels. 's Avonds om 10 uur moesten we weer aan boord zijn, en konden thans een nieuw kaartje nemen naar Brindisi, alwaar we den volgenden dag arriveerden, geld opnamen, den vriendelijken burgemeester de geleende lires terug stuurden en met een Grieksch schip naar Corfu vertrokken.

U kunt uit dit verhaal begrijpen, dat we van het land der Skipetaren (zoo noemen ze zich zelf) de meest aangename her-inneringen overgehouden hebben. Ook in Griekenland hebben we nog gereisd met een Albaneesch student, met wie we om-gingen als met een landgenoot. Nu zijn het natuurlijk alleen de intellectueelen van wie ik gesproken heb. Allicht zijn er maar een paar honderd in het geheele land. Deze zijn met een zelfde enthousiasme voor hun vaderland vervuld als b.v. de Tjecho-Slowaken en de Dalmatiërs van Yoego-Slavië. Ze wil-len er een modelstaat van maken en werken hiervoor met een energie die verbazend is. Uit Oostenrijk werven ze ingenieurs enz. aan, krachten van den eersten rang; die kunnen in hun eigen land toch niets verdienen. Zoo hebben ze een geologischen rijksdienst, een topografischen dienst, enz. In tegenstelling met hun bureu de Serviërs en de Grieken hebben ze de Latijnsche letters voor de schrijftaal aangenomen. Oorlogsschattingen be-hoeven ze niet te betalen. Integendeel, de Oostenrijkers hebben bij hun terugtocht uit het land een deel der krijgskas achter moeten laten, naar men ons meedeelde. Het grappige is, dat ze nog geen eigen munt hebben. Aan de kust betaalt men met lires, maar de boeren in het binnenland willen niets weten van die papertjes. Die nemen slechts goud en zilver aan. Met een zilveren Hollandsche rijksdaalder kon ik gerust in een win-kel betalen. Het was grappig op de boot een Albanees een heele zak met zilvergeld te zien uittellen, nadat we wekenlang niets dan papiergeld hadden aanschouwd.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIËN.

In beschaafd klein gezin bestaat voor 3 of 4 spoorstudenten gelegenheid tot Koffiedrinken in huiselijken kring. — Adres: Bureau van dit Blad. (5)

Gelegenheid voor Lunch en Diners voor 8 à 10 personen. Billijken prijs. Adres SPOORSINGEL 44. (5)

TE HUUR:

Gemeubileerde Zit- en Slaapkamer of Zit-Slaapkamer, met pension. Adres SPOORSINGEL 44. (6)

TE HUUR:

Gemeubileerd vrij BOVENHUIS, geschikt voor bewoning door 3 à 4 heeren; met bediening. Te bevragen: NOORDEINDE 63. (5)

Hotel KUYS-WITZENBURG
RIJSWIJK (Z.-H.)

Algeheele prijsverlaging.

Kamers met volledig pension f 100,— per maand.

Abonnement Diners à f 1,25.

Diverse bitters, koffie, thee, 20 cts.

ORIGINAL PILSNERBIER.

Aanbevelend,

A. ADRIAANSEN.

24)

Boorden gewasschen en gestreken in de American-Steam Laundry v/h B. JAXON DEELMAN - Arnhem
zijn wegens helderheid en glans het voordeeligt in het gebruik.

Vertegenwoordiger voor DELFT:

Firma A. F. BOSMAN,

12) **OUDE DELFT 72.**

„AU FIGARO”
G. KIELA ♦♦ KAPPER,
OUDE DELFT 166.

Essence Fougère Royal
d'Houbiquant f 4,50. 12

14

ALLES (10)

wat valt onder de benaming DRUKWERK (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

NATIONALE BORG-MAATSCHAPPIJ
KEIZERSGRACHT 163 — Oppericht Anno 1893 — **AMSTERDAM**
BORGTOCHTEN 20

voor H.H. Studenten, die met Steun van den Lande opgeleid worden tot Ingenieur bij de Marine enz.

HET ODEON-HUIS

Vrouwjuttonland 32-34 = Delft.

TELEFOON INTERC. 978

Alleen door aan bovenstaand adres een **Gramfoon** met **platen** te koopen, bevordert men de huiselijke gezelligheid. (50)

BEZOEKT DE GEHOORZAAL.

Beleefd tot bezoek uitnodigend. **Ph. J. VAN DER WEES.**

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN DINSDAG 31 OCTOBER 1922.

Zooals gezegd is, ik sprak slechts van de leiders van het volk. De menschen zelf maken geen bijzonder snuggeren indruk. Een heel verschil met de Grieken. Ze zijn zelfs eerlijk, wat in het Oosten hetzelfde zeggen wil als dom. De regeering ondervindt vaak tegenwerking, door dat de menschen hun eigen belang niet inzien. Daarbij komt nog het verschil in godsdienst. Steeds moet de overheid weer de gevoeligheden van Roomsche- en Grieksch-Katholieken, van Christenen en Mohammedanen ontzien. Door leerplicht en goed onderwijs hoopt men echter, dat binnen een menschenleeftijd Albanië de beschaafste staat van den Balkan wordt.

Wanneer men door dit artikel in de toekomst berichten over dit kleine landje met sympathieker gevoelens dan vroeger leert, is mijn moeite ruimschoots beloond. Men moet bedenken: Het is omringd door staten die er allen belang bij hebben, dat er troebelen en ruzie ontstaan. Dan hebben ze reden om in te grijpen en weer een stuk te annexeren. De kleinste helft van het Albanese volk woont nog aan gene zijde van de grenzen. Berichten in de pers komen steeds uit die landen en moeten cum grano salis gelezen worden. Ik noem een geval. De Grieksch-Katholieken in het land wilden niet meer onder den metropoliet van Athene staan. Ze zeiden: „Er is een nationale Russische Kerk, een Bulgaarsche en een Griekse Kerk; waarom ook geen nationale Albanese Kerk?” De hooge geestelijkheid, Grieken, werden dus kort en bondig uit hun ambt ontzet. Groot kabaal in de Griekse pers met akelige verhalen over martelpartijen, enz. Is er maar even een oproertje in een uithoek van het land, Italië is er als de kippen bij om dit in de wereld rond te bazuinen, om een mandaat voor dit land van den volkenbond te verkrijgen enz.

De toestand is werkelijk veranderd sinds 1914. Toen was de Balkanoorlog juist afgelopen. De Turk, waaronder het land 5 eeuwen had gezucht was verjaagd. Men vertelde het volk: „Julie zijn nu onafhankelijk.” Slaapdronken wreef het land zich de oogen uit. Als een beschonkene waggelde het heen en weer. Ze beseften niet dadelijk welk een kostbaar bezit hun geschonken was, wisten niets beter te doen, dan op elkaar aan te vallen en elkaar dood te slaan. Thans zijn ze wakker geworden en het is geen wonder, dat men het levendig betreurt, dat Thomson bij die oogenuitwrijving als slachtoffer gevallen is, en hem thans naast hun oude Mbret Szanderbey als een soort nationale held vereert.

Zijn vaderland Holland klinkt in hun ooren heel anders dan België of Zwitserland b.v. Albanië heeft ook een zelfde positie als Nederland. Zij liggen tusschen Italië en Yougo-Slavië, wij tusschen Engeland en Duitschland. Ik wees hen daarop aan boord en zeide, dat wij onafhankelijk gebleven waren door de antagonie van onze bureu. Dat dit bij hen ook ongetwijfeld zou gebeuren. „Zeer zeker”, antwoordden zij: „Maar ook uw eigen standvastigheid heeft daartoe bijgedragen, en we hopen dat dat bij ons ook het geval zal wezen.

Ik geloof, dat er in dat land, als de toestand zich in de zelfde lijn verder ontwikkeld, voor Nederlanders zaken te doen zijn. Alleen Italië komt met zijn schepen aan de kust en drijft er handel. Men haat dat volk echter, omdat men bang is er economisch geheel onder te geraken. Engeland komt niet meer zoo vaak als vroeger met zijn waren om er tabak voor in de plaats te halen; wellicht door een afspraak tusschen de regeeringen beweerde men, wat ik echter niet geloof.

Een tegenwicht tegen de Italiaansche penetratie wordt door de regeering vurig gewenscht. Ik heb u verteld wat er in de winkels te koop is. Een handig handelsman kan natuurlijk tal van andere gebruiksartikelen invoeren; het is maar de kunst agenten te vinden, die een reclame maken, passend voor het conservatieve en ietwat trage volk. Het land produceert wijn en zeer goede tabak. Beide zijn daar spot goedkoop. Het bezit vruchtbare lengte dalen; thans bewerkt men hier en daar een lapje met een primitief houweel. Ik heb de vrouwen daarmede zien zwoegen op het land bij het meer van Scutari. Men moet er om lachen, en de opbrengst is ongeveer nihil, zoodat het land nog mais moet invoeren. Werd dit land in kultuur gebracht (de Engelschen hebben in Griekenland op het gebied der agri-cultuur verwonderlijk veel gepresteerd) door Hollandsche boeren, die wat aandurven, het land kan graan uitvoeren naar Italië dat het thans uit Amerika moet betrekken. Het klimaat in het binnenland is ruw in den winter, doch in den zomer door de koele nachten niet afmattend. De kust is zeer vischrijk. In Dalmatië wemelt het van vischschuiten; hier is de kust geheel verlaten. De olijven groeien overal om olie voor sardines enz. te leveren. Wegen en spoorwegen zullen aangelegd moeten worden. Italië is er tuk op om dat te doen en men rekent hierbij naar een „Italiaan” me mededeelde op een winst van 30 %. De regeering deed pogingen om een leening te sluiten in Amerika, maar dat land leent al aan Yoego Slavië en talloze andere

landen. Het stelt alleen belang in de petroleum, die in het Zuiden van het land voornamelijk gevonden wordt. Ik heb hier het een en ander opgemerkt, waarover deze of gene misschien nog wel eens na zal denken. P. I. B.

CENTR. COMMISSIE V. STUDIEBELANGEN

CENTRALE COMMISSIE.

Voorzitter en Secretaris zullen iederen Donderdag — uitgezonderd in de vacantiën — van 11¹/₂ tot 12¹/₂ uur spreekuur houden op Voorstraat 107.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

ROOSTERWIJZIGING

ingaaude 20 October 1922.

Kley.

Vrijdag 10—11, Metallographie W₂, S₂, E₂, C₃, zaal 32, wordt: 11—12, W₂, S₂, E₂, zaal 135. (C₃ vervalt).

Westendorp.

Vrijdag 11—12, Werktuigbk. W₂, E₂, zaal 135, wordt: 10—11, zaal 135.

AFDEELING DER BOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeling der Bouwkunde aan de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Bouwkundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen in de maand Januari 1923, zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 15 November 1922, bij den Secretaris der Afdeling, Professor J. G. Wattjes b.i., te Delft.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

AANVANG COLLEGES EN OEFENINGEN.

Lector C. J. Marcus, arts, maakt bekend, dat de cursus in de eerste hulp bij ongelukken en verbandleer zal aanvangen op Donderdag 2 November, 's avonds van 7—9 uur, in het Hoofgebouw, zaal No. 4.

Daar de lessen voorloopig alleen op Donderdag gegeven worden, worden diegenen, die op de lijsten voor Maandagavond geteekend hebben, ook uitgenoodigd des Donderdags te komen.

CANDIDAATS-EXAMENS IN DE MAAND JANUARI 1923.

Het College van Rector-Magnificus en Assessoren der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan één der in de maand Januari 1923, af te nemen candidaats-examens, genoemd in de artt. 8—14 van het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 (S. 227), of aan eenig deel dier examens, zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 3 Februari 1908, No. 357 H.M.O., hebben zorg te dragen, dat hunne schriftelijke aanmelding uiterlijk 15 November 1922 zal zijn ingekomen bij de Administratie der Technische Hoogeschool, afdeling examens.

Nauwkeurige opgave van het examen of van het gedeelte of de gedeelten van het examen, waaraan men zich wenscht te onderwerpen, wordt verzocht.

De aandacht van aanstaande bouwkundig-ingenieurs en mijn-ingenieurs, die slechts een gedeelte van het candidaats-examen wenschen af te leggen, wordt gevestigd op het 2e lid van art. 9 van bovengenoemde ministerieele beschikking, betreffende de volgorde waarin de gedeelten van het candidaats-examen moeten worden afgelegd.

Formulieren voor de aanmelding voor de bovenbedoelde examens zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

ADVERTENTIËN.

Dames- en Heerenkleermakerij
A. VAN DER VELDEN,
DELFGAUWSCHE WEG 21. (10)
SPECIAAL INGERICHT VOOR
EERSTE KLAS WERK.
STOFFEN VOLGENS DE NIEUWSTE DESSINS.

JOH. A. LOMMERS ⁽⁶⁾ MOLSLAAN 61. ♦♦ TELEFOON 729.
Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr., Binnenwatersloot 33, Delft.

ONTVANGEN een grooten voorraad

„PERFECT” VERSTELBARE TEEKENTAFELS

met bord grootte 100 × 150 en 100 × 80 c.M.

Tevens een nieuwe zending van het bekende **extra zwaar wit Teekenpapier**, merk: Carl Schleicher & Schull.

Dit papier is onovertreffbaar wat radeervastheid aangaat.

Witte Wollen Truien.

Wollen Vesten met en zonder mouwen.

Wed. J. KOOLHOVEN & ZON, ⁽⁸⁾
OUDE DELFT 101/3. Telefoon 549. Postrekening 35298.

**Extra goedkoope
aanbieding.**

PASSERDOOZEN 9 P

f 16,35

De meest praktische
TEEKENTAFEL

met rechtgeleiding, lade
enz., op ijzeren voet

f 85,—

A. J. PRINS,

CHOORSTRAAT 4. ⁴⁶

Uit voorraad leverbaar

RADIO ARTIKELEN.

TELEFUNKEN TELEFOONS

met hoofdband.

„ ONTVANGLAMPEN

PHILIPS ONTVANGLAMPEN

HEUSSEN DUBBELROOSTER

ONTVANGLAMPEN

enz. enz.

⁽²³⁾

ELECTR. EN WERKTUIGKUNDIG BUREAU

J. V. BERGMAN, OOSTEINDE 122^A

Leden der Radio-vereeniging Afd. Delft genieten korting.

F. OOSTERHOFF

≡ ANTIQUITEITEN ≡

VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

**KERSTNUMMER
van de HAAGSCHE POST.**

Vraagt prospectus aan bij de

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. Waltman Jr. - Binnenwatersloot 33

en bestelt daar nu reeds. Vorig jaar was
het Kerstnummer zeer spoedig uitverkocht.

CAFÉ RESTAURANT DUYSER

HOEK PHOENIXSTRAAT

²⁰

DINERS 5-7 uur.

à la carte den geheelen dag.